

математичне сподівання m_ξ , середнє квадратичне відхилення σ_ξ задовольняють умову $m_\xi = \sigma_\xi = \frac{1}{\lambda}$, то, підставляючи (2) в (1), матимемо $\lambda \int_0^{\xi_i} e^{-\lambda x} dx = \eta_i$, звідки $1 - e^{-\lambda \xi_i} = \eta_i$ або після розв'язку цього рівняння —

$$\xi_i = -(1/\lambda) \ln(1 - \eta_i). \quad (3)$$

Отже, генеруючи числа η_i як реалізацію випадкової величини з рівномірним законом розподілу в $(0, 1)$, ми генеруємо число як реалізацію випадкової величини з експоненційним законом розподілу за допомогою алгоритму (3).

Література

1. Бусленко Н. П. и др. Метод статистических испытаний (метод Монте—Карло). — М.: Госфизматиздат, 1962.

О. О. СУБИНА, начальник науково-методичного відділу КНЕУ

ІННОВАЦІЙНА КУЛЬТУРА ВИКЛАДАЧА ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ПРОГРЕСИВНИХ ПЕРЕТВОРЕНЬ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Сьогодні все чіткіше проглядається тенденція переорієнтації основних джерел створення національного добробуту з використання природних ресурсів, фізичної праці та фінансового капіталу до інтенсивного застосування наукоємних технологій та інновацій. Інакше кажучи, наразі можливості розвитку країн вимірюються та прогнозуються виходячи з пріоритету людського фактора, а за основу оцінки рівня розвитку окремої країни береться її спроможність до повноцінного формування та використання людського потенціалу. І серед основних критеріїв оцінки цього параметру поряд з валовим національним продуктом, тривалістю та якістю життя в індекс розвитку країни потрапляють інновації освіти.

У соціології управління вважається, що інновація — це процес змін, пов'язаний зі створенням, визнанням або впровадженням нових елементів (або моделей) матеріальної та нематеріальної

культури в певній соціальній системі¹. Отже, інноваційна діяльність — це один з видів діяльності людини, що має принципову відмінність від традиційної. Причому для інноваційної діяльності важливими є не лише зміни в змісті діяльності, а й засоби цієї модернізації, технологічні підходи.

Головною метою інновацій в освіті є гармонійний розвиток особистості і творчих здібностей людини, підвищення інтелектуального, інноваційного і культурного потенціалу країни. Нововведення в освіті є складовою процесу засвоєння особистістю інноваційних знань, умінь і цінностей, визначаючи тим самим її соціалізацію в такій галузі діяльності, як інноваційна.

Сутність і спрямованість інновацій в освіті полягають у створенні нових гуманістично орієнтованих моделей навчання і виховання, а специфіка — в логічному взаємозв'язку цілей, засобів та методів. Провідна роль у цьому процесі належить викладачеві вузу.

Викладач — це головний суб'єкт інноваційної діяльності вищої школи. Його вплив на процеси, що відбуваються в навчальному середовищі, є з усіх боків визначальним.

Саме викладацький склад є тією концентрованою силою, яка працює, зберігає і передає студентам з покоління в покоління кращі національні, освітні та виховні тенденції й досвід. Це одна з найскладніших і багатопланових професій, яка потребує різноманітних творчих та організаційних видів інноваційної діяльності. Рівень цієї діяльності значною мірою залежить від рівня розвитку інноваційної культури викладача.

Специфіка інноваційної культури викладача вузу полягає в тому, що вона формується у сфері спілкування людей і перш за все є історично концентрованим колективним досвідом. Проте інноваційна культура конкретної особи відрізняється тим, що містить у собі уявлення про мету, мотиви та потреби, характерні саме цій особистості.

Інноваційна культура викладача базується насамперед на його інноваційному потенціалі, сформованому в ході соціально-освітніх нововведень. Вираженням специфіки цієї культури є стиль діяльності викладача з упровадження нових елементів у зміст, організацію та управління навчально-виховним процесом вузу.

Основними складниками інноваційної культури є: інноваційні знання, інноваційно значущі уміння та навички, інноваційні цін-

¹ Социологический энциклопедический словарь. — М.: НОРМА, 1998. — С. 104.

ності, ставлення до інноваційної діяльності тощо. Значною мірою інноваційна культура викладача визначається і наявністю в нього конкретних особистісних якостей, таких як громадянська відповідальність і соціальна активність, високий рівень інтелекту, сила волі, цілеспрямованість, професіоналізм.

Рівень інноваційної культури часто ототожнюють з рівнем освіти, естетичного розвитку, педагогічним досвідом. Але ні освітній рівень, ні рівень кваліфікації не можуть бути ототожені з рівнем інноваційної культури, бо і те й те є його складовими.

Під рівнем інноваційної культури кожного викладача ми розуміємо соціальний духовний стан, притаманний лише йому і відмінний від інших як за ступенем сформованості елементів, так і за індивідуально-особистісними характеристиками.

Викладач вузу — не лише професія, сутність якої — передавати знання, а й висока місія творення особистості, утвердження людини в людині. Чим вищий рівень інноваційної культури педагога, тим повніше буде втілене в життя його найважливіше покликання — формування інноваційного потенціалу нації.

Т. О. ТЕРЕЩЕНКО, канд. екон. наук, професор кафедри економіко-математичних методів КНЕУ

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗМІСТУ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ

Вища економічна освіта має певну завершеність стосовно певної галузі знань і практичної діяльності, що дозволяє молодим спеціалістам включитись у самостійну творчу роботу. Крім того, молодих спеціалістів вища школа вчить «учитися», тобто в подальшому вдосконалювати свої знання і методи самостійної роботи, освоюючи нові знання і роблячи свій внесок у практичну діяльність та розвиток науки.

Оскільки економічна наука є мобільною галуззю знань, яка постійно розвивається і змінюється, то й вища *університетська економічна освіта має постійно вдосконалюватись і розвиватись*. Цей розвиток стосується перш за все змісту освіти, важливою складовою якого є навчальні плани.